

Kitab Daniel - Nomer Satus Patang Puluh Sanga##

Wadi Sang Allah Kababar: Nyawijèkaké Keallahan lan Kamanungsan

Jeff Pippenger

2024-03-21

Kita sampun ngrembag sejarah ingkang dipunlambangaken wonten ing ayat kaping patang dasa saking Daniel pasal sewelas. Sapunika kita lagi ngrembag garis sejarah internal wonten ing ayat punika ingkang nggambaraken sejarah sungu Protestan saking kéwan bumi. Kita migunakaken panyawijining kalih tekenipun Ezekiel wonten ing pasal tigang dasa pitu minangka titik acuan kanggé ngenali rahasia Allah, lumantar Kristus ing sajroning nyawijèkaken kaallahanipun kaliyan kamanungsan nalika malaekat kaping tiga rawuh. Baris ing nginggilipun baris, pekabaran bab rahasia Allah ingkang dipunmangertosi déning Yohanes badhé rampung nalika muniing kalasangka kaping pitu, kanthi mligi sampun dipunkintun dhateng Laodikia lumantar rasul Paulus. Paseksinipun Ezekiel, Yohanes, lan Paulus selaras kaliyan rahasia Allah ingkang sami, ingkang dipunlambangaken wonten ing pekabaran Jones lan Waggoner ing taun 1888, yaiku pekabaran dhateng Laodikia.

Amarga aku kepéngin supaya kowé padha mangerti sapira gedhéné pergumulanku tumrap kowé, lan tumrap wong-wong ing Laodikia, uga tumrap sakehé wong kang durung tau ndeleng pasuryanku miturut daging; supaya ati-atiné padha kalipur, sarujuk kapandhet bebarengan ing katresnan, lan tekan marang sakèhé kasugihan saka kapercayan kang sampurna ing pangerten, marang pangakuning rahasia Allah, lan Sang Rama, lan Kristus; ana ing Panjenengané iku kasimpen kabèh bandha kawicaksanan lan kawruh. Kolose 2:1-3.

Pakaryan panebusan, yaiku nyawijèkaké loro kayu, yaiku kaallahan lan kamanungsan, wiwit nalika malaékat katelu rawuh; nanging Paulus lagi ngrembug kasampurnaning pungkasan lan sampurna saka panyawijèn loro kayu mau, yaiku rahasia Allah. Mulané, dhèwèké ngenali pesen iku minangka pesen marang Laodikia sing wiwitané teka ing taun 1856, banjur diwedharaké manèh ing taun 1888, lan banjur nemu kasampurnan kang sampurna ing tanggal 11 September 2001. Paulus ngenali padaleman suci ing sipat kaping pindho, nalika dhèwèké ngaturaké rahasia Allah, kang bakal dirampungaké nalika munié kalasangka kapitu. Dhèwèké mbagi rahasia iku dadi sirah lan badan.

Lan Panjenengané iku sirahing badan, yaiku pasamuwan; Panjenengané iku wiwitan, kang pambarep miyos saka antarané wong mati, supaya ana ing samubarang kabèh Panjenengané nduwèni kaluhuran kang utama. Awit Sang Rama karsa manawa sakèhé kasampurnan manggon ana ing Panjenengané; lan sarana getihing salibé, Panjenengané wus ndadèkaké katentreman, lan marga saka Panjenengané ngirid supaya samubarang kabèh karesmèkaké karo Panjenengané piyambak; iya marga saka Panjenengané, manawa samubarang ing bumi utawa samubarang ing swarga. Lan kowé, kang biyèn kapisah lan dadi mungsuh ana ing panggalihmu déning pakaryan ala, nanging saiki wus diparujukaké déning Panjenengané ana ing badaning dagingé lumantar pati, supaya

kowé kapasrahaké suci, tanpa cacad, lan tanpa pangrèmèhan ana ing ngarsané: manawa kowé tetep ana ing iman, kageguhaké lan katetepaké, lan ora kasingsal saka pangarep-arep Injil, kang wis kokrungu, lan kang wis diwartakaké marang saben titah ing sangisoré langit; kang tumrap iku aku, Paulus, wus katetepaké dadi pelados; kang saiki bungah ana ing sangsaraku awit saka kowé, lan nggenepi ana ing dagingku apa kang isih kurang saka kasangsarané Kristus marga saka badané, yaiku pasamuwan: tumrap iku aku katetepaké dadi pelados, manut marang paugeraning Gusti Allah kang kaparingaké marang aku kanggo kowé, supaya nggenepi pangandikané Gusti Allah. Kolose 1:18–25.

Kristus punika sirah, ingkang kedah gadhah kautaman ing samukawis, lan pasamuwanipun punika badan. Sirah lan badan bebarengan makili manunggaling kaallahan kaliyan kamanungsan, lan satunggaling kasunyatan penting sanès ugi dipunwastani. Gegayutan antawisipun sirah lan badan punika, bilih sirah kedah gadhah kautaman ngungkuli badan. Tumrap manungsa, ingkang katitahaken miturut gambaripun Allah, kakuwasan ingkang langkung inggil (sirah) kedah nguwasani kakuwasan ingkang langkung andhap (badan.) Bebarengan piyambakipun mbentuk satunggaling wujud, utawi miturut istilah padaleman suci ingkang kedah dipunukur déning Yohanes, piyambakipun makili papan suci (kamanungsan, badan), lan Papan Inkang Mahasuci (kaallahan, sirah). Kadospundi kalih punika kasambung dados “satunggaling teken”, utawi satunggaling badan, punika karya saking “panunggalan.” Paulus lajeng nerusaken:

Aku iki dadi sawijining pelayan, miturut paugeraning pamaréntahané Allah kang kaparingaké marang aku kanggo kowé, supaya Sang Sabda Allah kalaksanakaké kanthi sampurna; yaiku wewadi kang wis kasimpen wiwit jaman-jaman lan turun-temurun, nanging saiki wis kawedharaké marang para suci-Nya: marang wong-wong iku Allah kersa maringi weruh, apa kasugihaning kamulyaning wewadi iki ana ing antarané para bangsa liya; yaiku Kristus ana ing kowé, pangajabing kamulyan: Panjenengané iku kang kawartakaké déning kita, kanthi mènèhi pepéling marang saben wong, lan mulang saben wong ing sajroning sakèhing kawicaksanan; supaya kita bisa nyaosaké saben wong sampurna ana ing Kristus Yésus: tumrap iku aku uga nyambut-gawé, kanthi sregep miturut pakaryan-Nya, kang makarya ana ing aku kanthi kakuwatan kang gedhé. Kolose 1:25–29.

Kasampurnaning wong satus patang puluh papat ewu, kang nampilake “saben wong sampurna ana ing Sang Kristus,” iku “wewadi Allah,” yaiku panggabungan kadewan lan kamanungsan, utawa kaya dene Paulus ngandharake, yaiku “Kristus ana ing” kamanungsan, “pangajab kamulyan.” Ing dina-dina swaraning Kalasangka Kaping Pitu, wewadi iku kasampurnakake. Nalika Yehezkiel nandhani panggandhengan iku, panjenengane migunakaké loro teken, siji kanggo karajan lor lan siji kanggo karajan kidul, kanggo nandhani gegandhèngan simbolis, kang nggambarake Padaleman Suci lumantar angka “patang puluh enem.” Teken gegandhèngan simbolis “patang puluh enem” iku kudu digandhèngaké karo gegandhèngan simbolis “rong atus rong puluh.”

Rong atus rong puluh iku pralambang kasakralan Ilahi kang kasawijèkaké karo kamanungsan. Wiwit saka kapiterbitané Alkitab King James ing taun 1611, nganti kapisanan wewarahé Miller dipratélakaké ing taun 1831 lan salajengipun kapiterbitané wewarahé Miller ing taun 1833 ing Vermont Telegraph, cacahé rong atus rong puluh taun. Wewarahé Miller iku minangka pambakuan tumrap tambahing pangawruh kang dijupuk saka Alkitab, nalika kitab Daniel kawuka segelé ing taun 1798. Ing tanggal wiwitan 1611, ana sawijining dokumèn Ilahi kang kapiterbitaké, lan ing tanggal pungkasan 1831 ana sawijining terbitan manungsa adhedhasar kayektèn Ilahi kang wis kawuka segelé ing taun 1798.

Telung tanggal iku nglambangaké ora mung rong atus rong puluh taun, nanging uga strukturing tembung Ibrani “Truth”, kang kabentuk kanthi nggabungaké aksara kapisan, kaping telulas, lan aksara pungkasan saka abjad Ibrani kanggo mbentuk tembung “Truth.” Sawijining publikasi ilahi ing wiwitan lan sawijining publikasi manungsa ing pungkasan, lan 1798 nggambaraké tuwuhing kawruh kang bakal mujudaké sawijining golongan wong duraka sing nampik kawruh iku, mula kanthi mangkono nggambaraké aksara kaping telulas, yaiku sawijining pralambang pambrontakan. Gegandhèngan rong atus rong puluh taun iku wis diteguhaké ana ing gerakané malaékat kapisan, lan gerakané malaékat katelu maringi paseksi kapindho.

Ing taun 1776, dokumen ilahi, Declaration of Independence, dipunwedharaken, lan kalih atus kalih dasa taun salajengipun, ing taun 1996, sawijining dokumen manungsa, majalah The Time of the End, dipunwedharaken. Dokumen manungsa punika asalipun saking tambahing kawruh ingkang dipunasilaken ing wekdal akhir ing taun 1989, ingkang, kados déné taun 1798, ngasilaken pambrontakan dhateng pekabaran ilahi ingkang dipunlambangaken déning Declaration of Independence. Tambahing kawruh ing taun 1996 ngenali masa depan Amerika nalika nagari punika kelangan kabébasan lan kamardikan ingkang sampun dipunwartakaken ing taun 1776 ing hukum Minggu ingkang enggal rawuh. Punika maringi paseksi kaping kalih bilih angka kalih atus kalih dasa punika makili gabungan kaallahan kaliyan kamanungsan, lan paseksi kaping kalih punika dipunandharaken kanthi tapak astha “Truth,” sarta dipunlambangaken déning paseksi kapisan wonten ing sajarahing malaékat kapisan (ingkang kapisan), lan paseksi kaping kalih wonten ing sajarahing malaékat kaping tiga (ingkang pungkasan).

Taun 1776 uga nandhani wiwitaning sawijining mangsa sing ndhisiki wiwitan nyata kewan bumi minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Ing mangsa persiapan iku, tandha kayekten sapisan manèh katetepaké déning 1776, kang nandhani wiwitaning Amérika Sarékat, lan 1798 nandhani wiwitaning Amérika Sarékat minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Ing tengahing sajarah wiwitan lan pungkasan iku, 1789 nandhani aksara tengah nalika telulas koloni ngesahaké Konstitusi. Saben saka telung tanggal iku makili “ngandika”-né Amérika Sarékat; kanthi Declaration of Independence ing 1776, Konstitusi ing 1789, lan Alien and Sedition Acts ing 1798. Sajarah iku makili rong puluh loro taun, kang minangka prasepuluh utawa saprasepuluh saka rong atus rong puluh, mula iku uga makili sawijining pralambang gabunganing Ketuhanan karo kamanungsan.

Panggambarane iku ngenani sajarah kewan bumi sing kagambarake wiwitane kaya cempé (keallahan), lan pungkasané dadi naga (kamanungsan). Taun 1776 diwiwiti kanthi Declaration of Independence sing nandhani keallahan, lan Alien and Sedition Acts nggambarake kamanungsan; lan sajrone rong puluh loro taun sing ndhisiki wiwitan pamaréntahan kewan bumi minangka karajan kaping enem ing ramalan Kitab Suci, transisi saka cempé marang naga iku dilambangake.

Wiwitaning paukuman rong ewu limang atus rong puluh taun tumrap karajan sisih kidul, yaiku Yehuda, kagandhèng karo wiwitaning rong ewu telung atus taun ing Daniel bab wolu, ayat patbelas. Panyepak-nyepak marang pasucèn lan bala ing Yehuda wiwit ing taun 677 SM, lan wangsit rong ewu telung atus taun iku wiwit rong atus rong puluh taun sawisé, yaiku ing taun 457 SM. Tingkat karajan sisih kidul, yaiku Yehuda, digandhèngaké karo pralambang patang puluh enem tumrap karajan sisih lor, lan uga kagandhèng karo rong ewu telung atus taun lumantar gandhèngan rong atus rong puluh.

Paulus ngakoni yèn dhèwèké iku peladosing pamréntahaning Allah, banjur njlentrehaké yèn pamréntahan kang diladèni déning dhèwèké iku rahasianing Allah, yaiku Kristus ana ing kowé, pangajab kamulyan. Salajengipun, dhèwèké ngrembug kayektèn iki nalika nulis marang Timotius.

Lan tanpa pasulayan gedhé temenan rahasia kasalehan iku: Allah kapratelakaké ana ing daging, kabeneraké ana ing Roh, katon déning para malaékat, diwartakaké marang para bangsa liya, dipercaya ana ing jagad, katampèn munggah menyang kamulyan. 1 Timotius 3:16.

Paulus ing kéné ngandika yèn rahasia kasaléhan iku Gusti Allah kang kawedhar ana ing daging. Gusti Allah iku Sirah, lan daging iku badan. Rahasia kasaléhan iku Kristus ana ing wong pracaya, yaiku manunggalé kaallahan lan kamanungsan. Paulus uga migunakaké pepindhan palakraman kaya déné Hosea.

Amarga kita iki padha dadi anggota saka badané, saka dagingé, lan saka balung-balungé. Awit saka iku, wong lanang bakal ninggal bapa lan biyungé, lan bakal dados satunggal karo garwané, lan wong loro iku bakal dadi satunggal daging. Iki sawijining rahasia kang gedhé; nanging kang dakwicarakaké iku bab Kristus lan pasamuwan. Efesus 5:30–32.

Ing bab kaping telung puluh pitu, nalika Yehezkiel nemtokake prajanjian ing dina-dina wekasan, yaiku prajanjian kang dianyari karo wong-wong kang diidentifikasi minangka satus patang puluh papat ewu, dheweke maringi sawijining pralambang bab panyawijine rong teken. Rong teken mau, pepethan demi pepethan, nyakup pepindhaning bebrayan saka Hosea lan Paulus. Nalika wis disawijèkaké bebarengan, wong-wong mau ora bakal dadi rong bangsa manèh, nanging dadi satunggal bangsa, ing salawas-lawase.

Lan Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau dadi siji bangsa ana ing tanah, ing gunung-gunung Israel; lan siji ratu bakal dadi ratu tumrap wong-wong mau kabèh; lan wong-wong mau ora bakal dadi loro bangsa menèh, lan ora bakal kabagi dadi loro karajan menèh babar pisan. Wong-wong mau uga ora bakal najisaké awaké dhéwé

menèh nganggo brahala-brahala, utawa barang-barang kang njijiki, utawa samubarang paneraké; nanging Aku bakal nylametaké wong-wong mau saka sakèhé panggonan padunungané, ing kono wong-wong mau wis padha gawé dosa, lan bakal nucèkaké wong-wong mau; mangka wong-wong mau bakal dadi umaté-Ku, lan Aku bakal dadi Allahé. Yehezkiel 37:22, 23.

Gumandhèngé bebarengan ing kitab Ezekiel nandhani kapan padha wis ora kapérang manèh, uga ora nglakoni dosa manèh, nalika padha karesiki, lan Gusti Allah dadi Allahé siji-sijiné tumrap wong-wong mau, lan padha mung nduwèni siji ratu. Ing tanggal 22 Oktober, Utusaning Prajanjian dumadakan rawuh menyang Padaleman Suci kanggo “ngresiki” umaté. Panjenengané rawuh kanggo nampani sawijining karajan, kang miturut Pétrus bangsa karajan iku banjur kudu dadi karajan para imam lan para ratu. Ing tanggal iku uga sang pangantèn lanang rawuh ing pawiwahan, yaiku sawijining wewadi kang diandharaké déning Paulus lan Hosea, kang makili manunggaling kaallahan lan kamanungsan. Yohanes nerangaké manawa wewadi iku, kang déning Paulus diarani “Kristus ana ing kowé, pangajabing kamulyan,” bakal katuntaské ing dina-dina swaraning malaékat kapitu.

Nanging ing dina-dina swarané malaékat kapitu, nalika dhèwèké wiwit muni, rahasiané Gusti Allah bakal kalampahan, kaya sing wus Panjenengané wartakaké marang para abdiné, para nabi. Wahyu 10:7.

Malaékat kapitu iku bilai katelu, kang dumugi ing tanggal 11 September 2001. Malaékat kapitu wiwit muni nalika malaékat katelu rawuh ing sajarah taun 1844, lan sabanjuré, nanging pambrontakan taun 1863 ngalang-alangi supaya pakaryan mau ora kasampurnakaké. Malaékat katelu rawuh lan kalasangka kapitu wiwit muni manèh ing tanggal 11 September 2001, lan ing wekdal punika “rahasyané Allah” bakal “kasampurnakaké.” “Rahasia” iku yaiku pepaduaning kaallahan karo kamanungsan, kang ngasilaké satus patang puluh papat ewu, kang banjur dados panjining Allah lan wadyabalané. Awit saka iku, pasal telung puluh pitu saka Yehezkiel diwiwiti kanthi Yehezkiel dipunasta menyang sawijining lebak balung-balung garing kang mati. Balung-balung iku nggambaraké Adventisme Laodikia ing tanggal 11 September 2001, lan awit saka iku Paulus ngaturaké Injilipun bab rahasiané Allah marang wong-wong Laodikia.

Amarga aku kersa supaya kowe padha ngerti sepira gedhene perjuanganku tumrap kowe, lan tumrap wong-wong ing Laodikia, uga tumrap sakehe wong kang durung nate weruh pasuryanku sajroning badan; supaya atine padha kaengkug, katali bebarengan ana ing katresnan, lan supaya tekan marang sakehing kasugihan saka kapitadosan kang sampurna ing pangerten, marang pangakuning rahasia Allah, lan Sang Rama, lan Sang Kristus; ana ing Panjenengane iku kasimpen sakehing bandha kawicaksanan lan kawruh. Kolose 2:1-3.

Iki uga minangka katrangan sing digandhengake déning Sister White karo balung-balung garing sing mati ing kitab Yehezkiel.

“Nanging dudu mung pasemon balung-balung garing iki kang katrapake marang jagad, nanging uga marang wong-wong sing wis kaparingan pepadhang gedhé; awit wong-wong mau uga kaya balung-balung ing lebak. Wong-wong mau nduwèni wujud manungsa, rerangkèning badan; nanging padha ora nduwèni urip rohani. Nanging pasemon iku ora mung ninggalake balung-balung garing mau kasambung bebarengan dadi wujud-wujud manungsa; awit ora cukup mung ana kasimetrison geger lan pasuryan. Ambeganing urip kudu nguripake badan-badan iku, supaya bisa ngadeg jejeg lan banjur tumandang kanthi aktif. Balung-balung iki nglambangake brayat Israèl, pasamuwaning Allah, lan pangarep-areping pasamuwan iku yaiku pangaribawa kang nguripake saka Roh Suci. Pangéran kudu ngembusi balung-balung garing iku, supaya padha urip.

“Rohing Allah, kanthi daya kang nguripake, kudu ana ing saben sarana manungsa, supaya saben otot lan urat rohani bisa tumindak. Tanpa Roh Suci, tanpa ambeganing Allah, ana kelesuaning kalbu, lan sirnane urip rohani. Akeh wong kang tanpa urip rohani jenenge kacathet ana ing daftar pasamuwan, nanging jenenge ora katulis ing kitabing urip kagunganing Cempe. Bisa wae padha kagandheng karo pasamuwan, nanging padha ora manunggal karo Gusti. Bisa wae padha sregep nindakake sapérangan tata-kewajiban tartamtu, lan dianggep minangka wong urip; nanging akeh kang kalebu ing antarane wong-wong sing ‘duwé jeneng manawa kowé urip, nanging sajatiné kowé mati.’”

“Saupama ora ana pertobatan sejati saka jiwa marang Gusti Allah; saupama ambegan gesangipun Gusti Allah ora nguripi jiwa marang urip rohani; saupama wong-wong kang ngaken bebener ora katuntun déning prinsip kang lair saka swarga, wong-wong iku dudu lair saka wiji kang ora kena rusak, kang urip lan tetep salawas-lawase. Saupama wong-wong iku ora pracaya marang kabenerané Kristus minangka siji-sijiné pangayomané; saupama wong-wong iku ora nulad watakipun, makarya ing Rohipun, wong-wong iku wuda, wong-wong iku ora ngagem jubah kabeneranipun. Wong-wong mati asring digatekaké kaya wong urip; amarga wong-wong kang ngudi apa kang diarani karahayon miturut gagasané dhéwé, ora kagungan Allah makarya ana ing njero wong-wong iku, maringi karsaning lan tumindak miturut karsaning kasaénanipun.”

“Golongan punika kaawakili kanthi cetha déning lebak balung-balung garing ingkang dipuntingali déning Yeheskiel wonten ing sesanti.” Review and Herald, 17 Januari 1893.

Pesen Laodikia pisanan dipunaturaken dhateng Adventisme ing taun 1856, ing taun ingkang sami Gusti mbikak pepadhang ingkang saya maju bab “pitu kaping” saking Imamat bab rong puluh enem. Pesen taun 1856 punika, ingkang kadadosan saking pesen internal ingkang nyeluk dhateng pamratobat, lan pesen eksternal bab pitedah, dipuntampik ing taun 1863. Pesen Laodikia bab wewadi “Kristus wonten ing panjenengan, pangajeng-ajeng kamulyan”, dipunwastani malih ing taun 1888 déning Para Sesepeuh Jones lan Waggoner, lan pesen punika ugi dipunmangertosi déning Sister White minangka pesen dhateng Laodikia.

Baris demi baris, Yehezkiel pasal telung puluh pitu kawiwitan kanthi Yehezkiel kanthi rohani dipun-gawa dhateng tanggal 11 September 2001, ing pundi piyambakipun kaparingi paningal bab Adventisme Laodikia, ingkang sampun pejah wonten ing dosa lan kaluputan.

Piyambakipun dipun-prentah maringi kalih pesen kenabian ingkang béda. Ingkang kapisan ngasilaken satunggaling panggandhèngan dados satunggal, nanging badan-badan punika taksih pejah. Ramalan ingkang kapindho nyuwun supados pesen bab “papat angin” ngembusaken gesang dhateng balung-balung punika. Pesen bab papat angin punika inggih punika pesen pemeteraian tumrap satus patang puluh sekawan ewu, ingkang nandhesaken wontenipun papat malaékat ingkang nyekel papat angin. Sister White ngenali papat angin punika minangka “jaran nepsu”, ingkang ngupadi uwal, awit saweg dipun-tahan. Jaran nepsu Islam punika ngupadi uwal lan nggawa pati tuwin karusakan wonten ing marganipun, kados dene ingkang katindakakenipun ing tanggal 11 September 2001, lan badhé dipun-lepas malih ing wekdal angger-angger Minggu ingkang badhé enggal rawuh.

Pesen iku ndadèkaké badan-badan sing mati mau dadi sawijining wadya bala kang manunggal lan ngadeg ana ing sikilé. Wadya bala kang manunggal iku digugah supaya ngadeg ana ing sikilé minangka wangsulan marang pesené malaékat kapitu, awit ing dina-dinané swaraning malaékat kapitu, wewadi ngenani palakramané wong satus patang puluh papat ewu karo Kristus bakal kasampurnakaké.

Sabanjuré, Yéhezkièl dipunparingi pamedharan bab panyawijiné rong teken ingkang dados satunggal bangsa. Rong teken punika inggih punika kraton Israèl sisih lor, lan kraton Yéhuda sisih kidul, ingkang kasawijèkaké dados satunggal bangsa nalika pungkasaning mangsa panyebaran bebarenganipun ingkang suwéné kalih éwu gangsal atus kalih dasa taun. Pungkasan bebarengan punika ngasilaké padaleman rohani, ingkang dipratandhakaké déning patang dasa enem taun ing wiwitan lan ing pungkasaning mangsa panyebaran bebarengan punika.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Lan padha tangi ésuk-isuk, banjur budhal menyang ara-ara samun Tekoa; lan nalika padha budhal, Yosafat jumeneng lan ngandika: Rungokna aku, hé Yéhuda, lan kowé para pedunung ing Yérusalèm; pracayaa marang Pangéran Allahmu, temah kowé bakal katetepaké; pracayaa marang para nabi-Né, temah kowé bakal kasaenan. 2 Babad 20:20.”

“Padha pracayaa marang Pangéran Allahmu, temahan kowé bakal diteguhaké; padha pracayaa marang para nabi-Né, temahan kowé bakal kasil.”

“Yesaya 8:20. ‘Maring angger-angger lan marang paseksen; manawa wong-wong mau ora ngucap miturut pangandika iki, iku amarga ora ana pepadhang ana ing wong-wong mau.’”

“Ing kéné ana loro wewaton sing dipasrahaké marang umaté Allah: loro kaanan kanggo kasil. Angger-anggering Torèt kang dipangandikakaké déning Yéhuwah piyambak, lan rohing wangsit, iku loro sumber kawicaksanan kanggo nuntun umaté ing saben pengalaman. Pangandharing Torèt 4:6. ‘Iki kawicaksananmu lan pangertenmu ana ing ngarsané para bangsa, kang bakal padha matur, Satemené bangsa gedhé iki iku bangsa kang wicaksana lan duwé pangerten.’”

“Angger-anggeré Allah lan Roh Wangsit lumampah sesarengan kanggo nuntun lan paring pitutur marang pasamuwan, lan saben-saben pasamuwan wis ngakoni prakara iki lumantar netepi angger-anggeré Panjenengané, roh wangsit wis kadhawuhaké kanggo nuntun dheweke ana ing dalan kayekten.

“Wahyu 12:17. ‘Lan naga nesu marang wong wadon iku, banjur lunga arep perang nglawan turahaning turuné, yaiku wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhe Gusti Allah lan nduwèni paseksèné Yesus Kristus.’ Ramalan iki kanthi cetha nedahaké yèn pasamuwan turahan bakal ngakoni Gusti Allah ana ing angger-anggering Toret-Né lan bakal nduwèni kanugrahan karaman. Manut marang angger-anggeré Gusti Allah, lan roh karaman, tansah dadi pratandha kang mbedakaké umaté Gusti Allah kang sejati, lan paukumaning panggawé biyasané diwènèhake adhedhasar pepènget-pepènget kang katuduh ing wektu saiki.”

“Ing jamané Yérémia, bangsa iku ora duwé pitakon bab piwulangé Musa, Élia, utawa Élisa, nanging padha mangu-mangu lan nyingkiraké piwulang sing diutus déning Allah marang Yérémia nganti daya lan kakuwatané kasia-sia lan ora ana tamba manèh kajaba Allah ngeteraké wong-wong mau menyang ing pambuwangan.

“Mangkono uga ing jamané Kristus, bangsa iku wus sinau manawa pawartané Yeremia iku bener, lan padha mbujuk awaké dhéwé supaya pracaya yèn saupama padha urip ing jamané para leluhuré, mesthiné padha bakal nampani pawartané; nanging ing wektu sing padha padha nampik pawartané Kristus, bab Panjenengané kang wus ditulis déning para nabi kabèh.

“Nalika pekabarané malaékat katelu jumeneng ana ing donya, kang kanggo mbabar angger-anggering Allah marang pasamuwan sajroning kasampurnan lan kakuwatané, peparing ramalan uga sanalika dipulihaké. Peparang iki wis nindakaké perangan kang banget wigati ing pangrembakan lan majuning pekabaran iki.

“Amarga beda-beda panemu wis njedhul gegayutan karo tafsiran Kitab Suci lan cara-cara pakaryan, kang cundhuk kanggo ngoyagake iman para pracaya marang pamedhar kabar iki lan nuntun marang pecahing pasawangan ing pakaryan, roh wangsit tansah maringi pepadhang marang kahanan iku. Roh iku tansah nggawa kasawijayaning pamawas lan karukunaning tumindak marang badan para pracaya. Ing saben mangsa krisis kang njedhul sajroning pangrembakaning pamedhar kabar iki lan tuwuhing pakaryan, wong-wong kang ngadeg mantep ana ing sisihing angger-anggering Allah lan pepadhanging Roh Wangsit wus oleh kamenangan, lan pakaryan iku wus ngrembaka ana ing tangané.” Loma Linda Messages, 34.